

22. Ліпкан В. Адміністративно-правове регулювання діяльності недержавних пенсійних фондів в Україні : [монографія] / [А. Кафтя, В. Ліпкан, Н. Баланюк] ; за заг. ред. В. Ліпкана. – К. : ФОП О.С. Ліпкан, 2015. – 316 с.
23. Современный философский словарь / под общ. ред. В. Кемерова и Т. Керимова. – 4-е изд., испр. и доп. – М. : Академический проект ; Екатеринбург : Делова книга, 2015. – 823 с.
24. Бодрийяр Ж. Симулякры и симуляции / Ж. Бодрийяр ; пер. с фр. А. Качалова. – М. : Издательский дом «ПОСТУМ», 2015. – 240 с.
25. Тойнби А. Постигание истории / А. Тойнби. – М. : Прогресс, 1991. – 720 с.

ФЕДИНА Д. І.,
аспірант
(Інститут законодавства
Верховної Ради України)

УДК 347.962 (477)

СУДОВА ВЛАДА ЯК КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВА КАТЕГОРІЯ

У статті аналізуються правова категорія «судова влада». Автор аналізує українське законодавство, що регламентує правову категорію «судова влада», позиції сучасних учених щодо цього актуального терміну. У результаті правового аналізу автор виділяє головні ознаки судової влади та пропонує авторське визначення судової влади. Зокрема, судова влада, на думку автора, є самостійною, незалежною гілкою державної влади, що гарантує фізичним та юридичним особам право на справедливий суд шляхом реалізації сукупності повноважень щодо здійснення правосуддя.

Ключові слова: *судова влада, правосуддя, Конституція України.*

В статье анализируется правовая категория «судебная власть». Автор анализирует украинское законодательство, которое регламентирует правовую категорию «судебная власть», позиции современных ученых относительно этого актуального термина. В результате правового анализа автор выделяет главные признаки судебной власти и предлагает авторское определение судебной власти. В частности, судебная власть, с точки зрения автора, это самостоятельная, независимая ветвь государственной власти, которая гарантирует физическим и юридическим лицам право на справедливый суд путем реализации комплекса полномочий относительно осуществления правосудия.

Ключевые слова: *судебная власть, правосудие, Конституция Украины.*

In the article is analysed legal category “department judicial”. An author analyses the Ukrainian legislation which regulates a legal category “department judicial”, positions of modern scientists in relation to it actual term. As a result of legal analysis an author selects the main signs of department judicial and offers author determination of department judicial. In particular, department judicial, from point of author, it is an independent branch of state power which avouches for physical and legal persons a right on a just court by realization of complex of plenary powers in relation to realization of justice.

Key words: *department judicial, justice, Constitution of Ukraine.*

Вступ. В Україні соціологічні опитування свідчать про явно низький рівень довіри до суду, якщо 40% опитаних громадян вважають, що їх права порушуються, то до суду, який повинен бути головним захисником прав і свобод людини, звертаються за захистом лише 9%. При цьому, за даними Центра Разумкова, 77% громадян стверджують, що їх права не захищені взагалі, а довіряють судам лише третина опитаних, а ще третина вважають доцільним звертатись за допомогою до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини [8, с. 317]. Багаторічна недовіра суспільства до судової гілки влади спонукає до проведення судової реформи, яка може бути ефективною за умови ґрунтовного аналізу правових засад здійснення судової влади та пошуку відповідного часу, а також викликам механізму її реалізації.

Як відомо, конституційні кризи в суспільствах перехідного типу дають надзвичайно багатий матеріал для теоретиків права, що ставлять завдання проаналізувати механізм конституційних змін. Перспективною є концепція конституційних циклів, що дозволяє побачити взаємозв'язок низки основних фаз конституційного процесу в перехідний період – кризи (втрати конституційної легітимності), порушення рівноваги (політична дискусія з питань конституції) і досягнення стабільності на новому рівні (консенсус із питань майбутньої конституції). Проблема конституційної дисфункції виражається в різноманітних варіантах конфлікту легітимності та законності, їх проявах у конституційній модернізації. Типологічний аналіз різноманітних моделей конституційної кризи, етапів їх розгортання та функціонування самої конституції як фактора соціальних змін розкриває механізм конституційної трансформації [2, с. 33–38]. Аналіз існуючого понятійно-категоріального стану судової влади є важливим моментом на шляху досягнення конституційної та суспільної стабільності.

20 травня 2015 року Указом Президента України № 276 схвалено Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки [16] (далі – Стратегія). У п. 5.4. Стратегії підвищення ефективності правосуддя та оптимізація повноважень судів різних юрисдикцій пропонується досягнути за допомогою перегляду структури судової системи України в цілому, а також шляхом визначення чітких критеріїв та механізмів розмежування судових юрисдикцій адміністративних, господарських і загальних (цивільних і кримінальних) судів; оптимізація системи судів після детального аналізу розбіжностей та оцінки ризиків із належним урахуванням вимог щодо ефективності, справедливості та укрупнення окремих елементів системи на відповідних рівнях (зокрема, створення міжрайонних судів, укрупнення апеляційних округів). Таким чином, сучасна наука та практика постали перед черговим викликом, продиктованим необхідністю виробити оптимальні, передусім конституційні, правові засади здійснення судової влади в Україні. О.В. Скрипнюк справедливо зазначає: «Конституція не є і не повинна бути певною застиглою формою, яка зв'язує суспільний розвиток і обмежує його в разі і назавжди визначені правові межі» [20, с. 3].

Постановка завдання. Оскільки сучасна Конституція України не дає відповіді щодо поняття «судова влада», постає необхідність сформулювати це визначення та головні ознаки судової влади.

Окремі аспекти формування та розвитку судової влади в Україні ставали предметом дослідження таких учених, як В.Д. Гончаренко, Л.Ф. Домбровська, О.І. Домбровський, С.І. Запара, А.Р. Крусян, З.В. Кузнецова, А.В. Левенець М.П. Орзіх, В.Н. Шаповал та багатьох інших. Аналіз наукових поглядів на таку правову категорію, як «судова влада» дозволяє констатувати, що більшість визначень мають наукову цінність та створюють основу для розуміння судової влади як окремої гілки влади в сучасних умовах, але з огляду на сучасний стан судової реформи вказана тема не втрачає актуальності.

Результат дослідження. Одне з перших згадувань поняття «судова влада» в нормативному вираженні відбулось у Декларації про державний суверенітет України, де в третьому розділі зазначено, що державна влада в республіці здійснюється за принципом її поділу на законодавчу, виконавчу й судову [4].

У Постанові Верховної Ради України «Про концепцію судово-правової реформи в Україні» від 22 квітня 1992 року [15] міститься таке поняття судової влади, під якою слід розуміти систему незалежних судів, які в порядку, визначеному законом, здійснюють пра-

восуддя. Суди мають владні повноваження для відновлення порушеного права і справедливості.

Закон України «Про судоустрій і статус суддів» у ст. 1, що має назву «Судова влада», зазначає, що судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними згідно із законом. Судову владу реалізують професійні судді та у визначених законом випадках народні засідателі й присяжні шляхом здійснення правосуддя в рамках відповідних судових процедур. Судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції. Більшою мірою до формулювання змістовної складової судової влади має відношення ст. 2 зазначеного закону, що встановлює такі завдання судів загальної юрисдикції: здійснення правосуддя на засадах верховенства права, забезпечення права кожної людини на справедливий суд і повагу до інших прав і свобод, гарантованих Конституцією та законами України, а також міжнародними договорами України [17].

Конституційний Суд України в абзаці першому пункту 3 Ухвали Конституційного Суду України № 44-з від 14 жовтня 1997 року про відмову у відкритті конституційного провадження в справі за конституційним зверненням державного зовнішньоекономічного підприємства «Славутич-Сталь» щодо тлумачення ст. 124 Конституції України та Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» тлумачить правосуддя як галузь державної діяльності, яку суди здійснюють шляхом розгляду та вирішення в судових засіданнях в особливій, встановленій законом процесуальній формі цивільних, кримінальних та інших справ [23]. В одному зі своїх наступних рішень Конституційний Суд України підтвердив свою позицію [26]. Очевидно, що Конституційний Суд України виходив передусім із назви відповідного розділу VIII «Правосуддя» чинної Конституції України. Натомість у Постанові Верховної Ради Української РСР «Про Концепцію нової Конституції України» від 19 червня 1991 року № 1213-XII розділ V мав назву «Органи судової влади». У цьому розділі, зокрема, передбачалось, що судова влада здійснюється від імені Республіки, судді є незалежними та підкоряються тільки закону [14].

У багатьох наукових дослідженнях сучасні вчені висловились щодо власного розуміння судової влади. На необхідність визнання владної природи судової влади наголошував В.С. Смородинський, який наголошував, що ознаки судової влади відповідають основним критеріям владності через здійснення судами загальної юрисдикції легальної, легітимної та правової діяльності [21, с. 16].

Наукові думки в питанні судової влади розділились. Частина науковців вважає, що судова влада є тотожним поняттям «правосуддю» або реалізується виключно шляхом здійснення правосуддя. Так, О.Ф. Фрицький вважає, що «згідно з конституційним принципом поділу державної влади однією з її гілок є судова влада, яка покликана здійснювати правосуддя в Україні. Правосуддя – вид державної діяльності, за допомогою якої розглядаються та вирішуються питання, пов'язані з порушенням норм права [24, с. 442].

І.Є. Марочкін визначає судову владу як специфічну гілку єдиної державної влади, яка має власну виключну компетенцію щодо розгляду юридично значущих справ, що мають правові наслідки, і реалізується виключно конституційними органами (судами) у межах закону та спеціальних (судових) процедур [11, с. 19]. Ю.М. Тодика, В.С. Журавський вважають, що «органи судової влади здійснюють правосуддя. Це їх виключна функція, оскільки ніякі інші органи не мають право його реалізовувати» [9, с. 440].

Р.В. Єнгибарян зауважує: «Здійснення правосуддя – головна і основна, але не єдина функція судової влади. До кола інших функцій відносять проведення контролю (нагляду) за законністю й обґрунтованістю прийняття органами дізнання та слідства заходів процесуального примусу (арешту, обшуку тощо); трактуванню правових норм; офіційне визнання фактів, що мають юридичне значення (наприклад, фактичних шлюбних відносин, родинних стосунків, визнання померлим або особою зниклою безвісті тощо); здійснення передбаченого законом обмеження правосуб'єктності громадян (наприклад, визнання осіб недієздатними); судовий нагляд (наприклад, визнання осіб недієздатними); судовий нагляд за рішенням судів тощо» [5, с. 419].

Інші вчені судову владу розуміють як гілку влади, що реалізує органічну сукупність функцій, пов'язаних із правосуддям. Так, І.Л. Петрухін розуміє судову владу як «самостійну, незалежну гілку державної влади, утворену для вирішення на основі закону шляхом здійснення правосуддя державними органами – судами в особі суддів і залучених у встановлених законом випадках до здійснення правосуддя представників народу соціальних конфліктів між державою і громадянами, самими громадянами, юридичними особами в їх взаємовідносинах з органами виконавчої влади і посадовими особами; контролю за додержанням прав громадян про розслідуванні злочинів і проведення оперативно-розшукової діяльності; встановленні юридичних фактів» [12, с. 15].

А.З. Георгіца зауважує: «Теоретично судову владу як вид влади не можна ототожнювати із судами, судовою системою. За своїм змістом судова влада виходить за межі її носіїв – судів, системою закладених у суди можливостей впливати на інші види державної влади, людину і суспільство в цілому. Але практично судова влада і суд не може існувати окремо» [3, с. 375]. У юридичній літературі до змісту судової влади відносять конституційний контроль; правосуддя; контроль за законністю та обґрунтованістю рішень і дій державних органів і посадових осіб; участь у забезпеченні належного виконання вироків та інших судових рішень; розгляд і провадження матеріалів (справ) про адміністративні порушення, підвідомчі суди; роз'яснення чинного законодавства з питань судової практики; участь у формуванні суддівського корпусу та сприяння органам суддівського товариства [87, с. 566].

В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко зазначають: «Судова влада передусім асоціюється з правосуддям, що відображає сутність і зміст судової влади та призначення суддів у суспільстві й державі. Водночас функції судової влади в Україні не обмежуються виключно функціями правосуддя. Вони є багатограничними та різноманітними, тому слід говорити про множинність цих функцій. Функції судової влади – це напрями та види діяльності судів у межах і порядку, передбачених Конституцією, законами й іншими актами чинного законодавства України» [13, с. 446].

Слід погодитись з І.В. Юревич, що «єдина судова система охоплює всі рівні територіального управління та є сукупністю органів і механізмів, що забезпечують виконання загальнодержавних завдань та законодавчих приписів, а також безпосередній контроль за реалізацією національних інтересів на основі єдиних приписів. Її сутнісними характеристиками є цілісність; б) наявність внутрішньої системи та структури, елементи якої функціонують узгоджено; наявність досить розгалуженої системи взаємозв'язків, що означає ґрунтування на взаємодії учасників правових відносин; г) поширення цієї єдності в рамках усього правового простору держави; г) безперервність функціонування на певній території; д) єдиний порядок створення та ліквідації судів» [25, с. 105].

Сучасні енциклопедії пропонують визначення судової влади, яке в підсумку виглядає таким чином: судова влада – самостійна і незалежна сфера публічної влади (поряд із законодавчою і виконавчою), згідно з теорією розподілу влад, яка являє собою: а) сукупність повноважень щодо здійснення правосуддя, тобто повноважень із розгляду та вирішення кримінальних, цивільних, арбітражних, адміністративних і конституційних справ (спорів) у порядку, встановленому процесуальним законодавством, а іноді також повноважень з обов'язкового трактування норм права, нормотворчих повноважень (створення судових прецедентів), контрольних повноважень (наприклад, перевірка законності арешту або затримання) і деяких інших (встановлення фактів, реєстрація юридичних осіб у певних зарубіжних країнах тощо); б) систему державних органів які забезпечують ці повноваження [18, с. 942].

До певної міри в цьому контексті слід згадати позицію В.М. Савицького, який стверджує, що судову владу як одну з основних структур правової держави не можна зводити до розгляду конкретних справ, передбачених нормами цивільного чи кримінального права. У контексті системи стримувань і противаг судову владу характеризує не стільки правосуддя (у традиційному сенсі), скільки юридична можливість здійснювати активний вплив на рішення та дії законодавчої й виконавчої влад, врівноважувати їх [19, с. 28–29].

У науково-практичному коментарі Конституції України колектив авторів під головуванням В.Я. Тація зазначають: «Закріплені в ст. 6 Конституції поняття «судова влада» і «правосуддя», яким іменується розділ VIII, не є тотожними. Правосуддя – це змістовна сторона судової влади. Вона показує, у який спосіб реалізується судова влада. Крім змістовної, є ще й організаційна сторона судової влади. Вона показує, через які структурні утворення реалізується судова влада. Саме тому ст. 124 Конституції, з якої починається розділ VIII «Правосуддя», уже в першому реченні містить принципову норму: «Правосуддя в Україні здійснюється виключно судами» [10, с. 866].

Однією з глибоких помилок творців чинної Конституції України є обмежений підхід до реалізації судової влади у вигляді «правосуддя». Формула «правосуддя здійснюється виключно судами» виключає діяльність квазісудових органів, які, на думку багатьох учених [3, с. 375], є складовою судової системи як такої.

Досвід зарубіжних країн у цьому питанні не є однозначним. Зокрема, в Основному Законі Федеративної Республіки Німеччина (далі – ФРН) 1949 року розділ IX має назву тотожну з українським – «Правосуддя», але подібний підхід продиктований специфікою конституційної традиції країни. Власне, у Німеччині до правосуддя віднесена діяльність прокуратури, а судова влада, відповідно до ст. 92 Основного Закону, належить суддям. При цьому суддями можуть бути як професійні, так і непрофесійні судді [22, с. 317]. Отже, за своїм змістом норми Основного Закону ФРН ототожнюють судову владу з правосуддям та включають до останнього діяльність спеціальних юрисдикційних органів, покликаних відновлювати порушене право.

Більшість зарубіжних країн мають відповідний розділ конституції під назвою «Судова влада» [1, с. 250] (у Конституціях Греції, Іспанії, Франції, Японії) або «Суди» (у Конституції Португалії), «Судочинство» (у Конституції Угорщини), «Судова система» (у Конституції Македонії) [3, с. 379]. Подібний підхід є абсолютно виправданим, адже, як зазначалося вище, судова влада опосередковується через правосуддя та судово-владні відносини, зокрема опосередковується діяльністю різних юстиційних органів, що опікуються відновленням порушених прав. Отже, на нашу думку, нарізім є заміна назви розділу Конституції України з «Правосуддя» на «Судова влада».

Таким чином, ми розуміємо поняття «судова влада» як гілку влади, що не обмежується ототожнюванням із поняттям «суди», а має більш широкий зміст, що пов'язаний із достатньою інституційною спроможністю, можливістю здійснювати належний захист прав й інтересів людини та впливом на суспільство в цілому.

Формування судової влади має відповідати Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ст. 6 якої має назву «Право на справедливий суд» та в ч. 1 гарантує кожному право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення. Судове рішення проголошується публічно, але преса й публіка можуть бути не допущені в зал засідань протягом усього судового розгляду або його частини в інтересах моралі, громадського порядку чи національної безпеки в демократичному суспільстві, якщо того вимагають інтереси неповнолітніх або захист приватного життя сторін, або (тією мірою, що визнана судом суворо необхідною) коли за особливих обставин публічність розгляду може зашкодити інтересам правосуддя [6].

Висновки. Таким чином, серед головних ознак судової влади слід назвати такі:

- самостійна та незалежна гілка публічної влади (поряд із законодавчою й виконавчою);
- безпосередньо реалізує сукупність повноважень щодо здійснення правосуддя;
- реалізує комплекс інших повноважень щодо забезпечення діяльності судових органів; трактування норм права, нормотворчих та контрольних повноважень тощо.

Підсумовуючи наведене, вважаємо, що судова влада є самостійною, незалежною гілкою державної влади, що гарантує фізичним та юридичним особам право на справедливий суд шляхом реалізації сукупності повноважень щодо здійснення правосуддя.

Список використаних джерел:

1. Алебастрова И.А. Конституционное право зарубежных стран : [учеб. пособие] / И.А. Алебастрова. – М. : Юрайт-М, 2001. – 640 с.
2. Баев В.Г. Генезис и развитие германского конституционализма в начале XIX – первой трети XX вв. : дис. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теория и история права и государства; история учений о праве и государстве» / В.Г. Баев ; Тамбовский государственный университет им. Г.Р. Державина. – Тамбов, 2008. – 460 с.
3. Георгіца А.З. Конституційне право зарубіжних країн : [підручник] / А.З. Георгіца. – Тернопіль : Астон, 2003. – 432 с.
4. Декларація про державний суверенітет України, прийнята Верховною Радою Української РСР 16 липня 1990 року № 55-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/55-12>.
5. Енгибарян Р.В. Конституционное развитие в современном мире: основные тенденции / Р.В. Енгибарян. – М. : Норма, 2007. – 496 с.
6. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004/print1433965920726026.
7. Конституционное право. Энциклопедический словарь / отв. ред. докт. юрид. наук, проф. С.А. Авакьян. – М. : Издательство НОРМА, 2000. – 688 с.
8. Конституционные преобразования в Украине: история, теория и практика : [монография] / [М.Ф. Орзих, А.Р. Крусян, В.Н. Шаповал и др.] ; под. ред. М.Ф. Орзиха. – К. : Юринком Интер, 2013. – 512 с.
9. Конституційне право України : [підручник для студентів вищих навчальних закладів] / за ред. академіка АПрН України, докт. юрид. наук, професора Ю.М. Тодики, докт. юрид. і політ. наук, проф. В.С. Журавського. – К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2002. – 544 с.
10. Конституція України. Науково-практичний коментар / редкол.: В.Я. Тацій (голова редкол.), О.В. Петришин (відп. секретар), Ю.Г. Барабаш та ін. – 2-ге вид. переробл. і допов. – Х. : Право, 2011. – 1128 с.
11. Організація судової влади в Україні / за ред. І.Є. Марочкина, Н.В. Сібільової. – Х., 2007. – 528 с.
12. Петрухин И.Л. Проблема судебной власти в современной России / И.Л. Петрухин // Государство и право. – 2000. – № 7. – С. 15–21.
13. Погорілко В.Ф. Конституційне право України : [підручник] / [В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко] ; за заг. ред. проф. В.Л. Федоренка. – 3-вид., перероб. і доопр.; пердмова проф. В.В. Коваленка. – К. : КНТ, Видавництво Ліра-К, 2011. – 532 с.
14. Про Концепцію нової Конституції України : Постанова Верховної Ради Української РСР від 19 червня 1991 року № 1213-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1213-12/print1433832393573548>.
15. Про концепцію судово-правової реформи в Україні : Постанова Верховної Ради України від 22 квітня 1992 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2296-12>.
16. Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки : Указ Президента України № 276 від 20 травня 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/276/2015/print1389814324873563>.
17. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 7 липня 2010 року № 2453-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2453-17/print1433832393573548>.
18. Российская юридическая энциклопедия. – М. : Издательский Дом ИНФРА-М, 1999 ; Х. – 1110 с.
19. Савицкий В.М. Организация судебной власти в Российской Федерации / В.М. Савицкий. – М. : БЕК, 1996. – 410 с.

20. Скрипнюк, О.В. Конституційне право України : [підруч. для студ. вищ. навч. закл.] / О.В. Скрипнюк. – К. : Ін Юре, 2010. – 672 с.
21. Смородинський В.С. Судова влада в Україні (загальнотеоретичні проблеми) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / В.М. Смородинський ; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. – Х., 2001. – 20 с.
22. Судебные системы Европейских стран : [справочник] / пер. с франц. Д.И. Васильева и с англ. О.Ю. Кобякова. – М : Междунар. отношения, 2002. – 336 с.
23. Ухвала Конституційного Суду України № 44-з від 14 жовтня 1997 року про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням державного зовнішньоекономічного підприємства «Славутич-Сталь» щодо тлумачення статті 124 Конституції України і Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/vz44u710-97>.
24. Фрицький О.Ф. Конституційне право України : [підручник] / О.Ф. Фрицький. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – 536 с.
25. Юревич І.В. Єдність судової влади : [монографія] / І.В. Юревич. – Х. : Право, 2014. – 264 с.
26. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України конституційності) положень абзаців сьомого, одинадцятого статті 2, статті 3, пункту 9 статті 4 та розділу VIII «Третейське самоврядування» Закону України «Про третейські суди» справа про завдання третейського суду) № 1-рп/2008 від 10 січня 2008 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v001p710-08>.

ШВАРЦЕВА М. І.,
здобувач кафедри міжнародного права
(Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого)

УДК 341.176 (4)

ЗДІЙСНЕННЯ МОНІТОРИНГУ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З БОКУ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ АСАМБЛЕЇ РАДИ ЄВРОПИ

У статті розглядається процедура проведення моніторингу національного законодавства України у зв'язку з добровільно взятими під час вступу до Ради Європи зобов'язаннями. Увага приділяється контрольним повноваженням Парламентської Асамблеї Ради Європи у сфері виконання Україною зобов'язань, зокрема з ратифікації Протоколу № 6 до Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Стаття висвітлює особливості процедури моніторингу, яка являє собою особливу складову відносин між Україною та Радою Європи, що сприяє приведенню українського національного законодавства та внутрішньої політики до європейських демократичних стандартів.

Ключові слова: міжнародні організації, Рада Європи, Парламентська Асамблея Ради Європи, моніторинг Парламентської Асамблеї Ради Європи.

